

ADÉU I GRÀCIES

Fa quatre anys no entrava dins el meu pla de vida presentar-me a les eleccions a Degà, però un grup divers de companys i companyes em van demanar que ho fes. El Col·legi estava immers en una crisi profunda i hi havia enfrontaments entre diferents sectors de la Junta que acabava el seu mandat.

Vaig intentar, en primer lloc, fer una candidatura unitària, però no me'n vaig sortir. Vam interpretar la victòria electoral no només com una prova de confiança, sinó també com una exigència per tirar endavant un programa que es podia sintetitzar en un punt: aconseguir que la institució sortís de l'atzucac.

Foto: Oriol Clavera

L'inici no fou fàcil, perquè si a l'interior de la Casa dels Periodistes les coses estaven malament, a fora estaven pitjor: mitjans de comunicació que tancaven i no paraven d'enviar periodistes a l'atur.

Des del primer moment vam pensar que també calia renovar l'estructura organitzativa i de serveis del Col·legi. Poc a poc van anar apareixent problemes de fons que no tenien solucions fàcils. Algunes de les mesures preses no van agradar a determinats col·lectius, però no teníem més

LA CASA DELS PERIODISTES ARA TÉ UNA ALTRA FESOMIA, PERÒ A DINS I A FORA ENCARA QUEDEN MOLTES COSES PER FER

remei que prendre-les, ja que estava en joc la supervivència de la nostra institució.

Malgrat un intent de judicialitzar la situació i de mantenir els enfrontaments interns, els membres del govern i l'oposició, conscients de la gravetat dels problemes, vam decidir encarar les actuacions necessàries: el canvi d'estructura de gestió de la casa, el tancament del Centre Internacional de Premsa, refer l'oferta de

serveis col·legials, entre ells l'assistència sanitària, i modernitzar i fer més transparent la gestió dels quioscos, que avui per avui són una important font d'ingressos.

Els pocs recursos dels que hem disposat els hem abocat a la formació, al reciclatge i a la borsa de treball. Hem fet polítiques actives a favor dels més joves i la resposta obtinguda ha estat positiva, les baixes voluntàries han estat poques i les altes ens han convertit en l'únic Col·legi d'afiliació no obligatòria que ha crescut en els darrers anys.

La Casa dels Periodistes ara té una altra fesomia, però a dins i a fora encara queden moltes coses per fer. Ara donem pas a una nova Junta amb una Degana que ha configurat un equip de persones disposades, no només a acabar la feina iniciada, sinó el que és més important: a millorar-la.

Agraïxo el suport de les moltes persones que m'han ajudat, començant per tots els companys i companyes de la Junta i seguint pel personal de la Casa. Ha estat un plaer i també una sort comptar amb la seva feina i compromís. Si algú en aquests anys creu que no he sabut fer front a les expectatives que tenia o s'ha sentit molest per alguna de les decisions preses, els demano disculpes. Com diu la frase que ja s'ha fet popular: algú ho havia de fer. Fins sempre.

J. M. Martí

Degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya